PENDULUL MUNICIPAL. “LA DOLCE VITA”

de Lucian Merişca

...iarasi nu merge, murmura Karlstein în gînd si începu sa se dezbrace de combinezonul-calorifer pe care abia si-l bransase, dar prin care apa calda nu parea sa circule deloc. Sa se fi înfundat elementii, datorita gumei de mestecat cu care îl peticea din cînd si cînd?... Daca ar fi functionat, ar fi fost o chestie buna. De cum intra în casa, Karlstein scotea mustiucul posterior al tubulaturii de cauciuc plumbat tubulatura ce alcatuia lenjeria intima si-l racorda la robinetul de apa pentru vara al instalatiei de încalzire centrala. Si, aproape imediat, îl cuprindea o senzatie placuta, de caldura si securitate, care îl molesea, invitîndu-l la somn. Însa, cîteodata, senzatia de foame era mai puternica si îl facea sa reziste ispitei patului. Partea neplacuta era ca, în unele zile, mai friguroase, în timp ce statea la masa doar în bikini, trebuia sa taie cu toporul (sau cu ceva similar) ciorba de conopida din farfurie, care avea, desigur, temperatura camerei. Mai reusea sa se încalzeasca tragînd la pompa apa de la etajele de dedesubt, ca sa aiba ceva de baut la masa. E adevarat ca si vecinii îsi montasera pompe (manuale, nu electrice) si cunosteau si ei orele cînd era posibil sa vina apa; dar Karlstein era mai puternic... În plus, pentru orice eventualitate, locatarul nostru îsi bricolase în buda si o mica instalatie de dedurizare si desalinizare a apei de ploaie, actionata de curentul de pe sub usi.

Dar, de cîteva zile, caloriferul corporal nu mai functiona cum trebuie. Reteaua de tubulete aplicata direct pe piele, ce semana cu un macrame, era rece si rigida, ceea ce insinua posibilitatea ca solutia antigel din interior sa fi înghetat bocna. Sa se fi aplicat, oare, si ultima propunere a asociatiilor de locatari, ca apa circulanta sa fie încalzita din resurse proprii?!...

Oricum, Karlstein îsi cumparase întreaga trusa de pendule de apartament; în oras chestia asta reprezenta ultimul racnet în materie de încalzire ecologica si neconventionala. Casa îi era plina de pendule, ca de plante agatatoare. Erau atît de multe mari, mijlocii si mici încît chiar si el, care le montase, se deplasa cu greutate prin tot acel haos oscilant, pentru a le pune si repune în functiune. Karlstein care ramasese numai un trimestru corigent la fizica aflase ca un pendul în miscare îsi reduce tot mai mult cursa, pe masura ce, frecîndu-se de aer, îsi pierde energia cinetica initiala. Dar unde dispare aceasta energie? Desigur, nu dispare, ci se transforma în... (ati ghicit) ...caldura! (Simplu, nu? Încercati si voi!) Era o treaba mai mult decît logica si Karlstein se mira cum de nu le trecuse prin cap stramosilor sa-si încalzeasca locuintele cu ajutorul pendulelor. Pîna si usa era, de fapt, un imens pendul cu arc vertical (tip "Maxwell"). Accesul era mai dificil pentru imprudentii care, nestiind perioadele de oscilatie, nu reuseau sa intre întotdeauna, în apartament, întregi. Karlstein le striga sa fie atenti, sa nu-l opreasca, pentru ca nu era tocmai usor sa-l repuna în functiune; dar, de obicei, era prea tîrziu. Oricum, oaspetilor, odata intrati, le-ar fi venit si mai greu sa se fereasca de pendulele de prin casa si, vorbind pe sleau, nimanui nu i-ar fi convenit sa-si iroseasca surplusul de caldura metabolica prin

casele altora. Oaspetii care tineau sa urce (sau sa coboare) cu liftul, oscilau mult si bine între etajul 10 si parter, pîna ce se încalzea uniform întreaga casa a scarilor.

Karlstein începu sa-si faca vînt cu barba lui lunga. Nu era la îndemîna orisicui sa puna în functiune si sa perpetueze oscilatia cîtorva sute de pendule, de la cele de cîteva grame, din tungsten (care încalzeau acvariul cu piranhasi), si pîna la cel de la usa, care cîntarea doua chintale si jumatate. Dar cîti locuitori ai Exterriorului se puteau lauda ca au prin apartamente o temperatura de aproape 200 de grade K?! (În plus, erau la moda blugii cu vipusca de sîrma, precum si cotierele si manusile armate cu fibre de cupru. Asa ca, tot topaind si alergînd prin casa ca sa repui în miscare pendulele si, facînd din timp în timp genuflexiuni, sîrma se încingea si reuseai sa te încalzesti chiar de-a binelea!) "Ce dubalaraie!" îsi zise Karlstein, de pe care, din cauza efortului sustinut, transpiratia ajunsese sa curga în mici cascade, ce înghetau aproape instantaneu. Acum toate pendulele din casa se balanganeau ritmic. "Ia sa deschid un pic geamul, sa ma racoresc..." Îl deschise si auzi ceva, ca un fel de vîjîit sinistru si, parca din ce în ce mai puternic... Nu reusea sa înteleaga ce se întîmpla; dar, în orice caz, o parte din blocurile cartierului vecin se darîmara, iar lustra cu ciucuri de cristal si dintii de portelan de pe noptiera începura sa vibreze. Avu o intuitie de care fu mîndru: mai bine-zis îsi aminti de ceea ce abia citise în ziarul local, referitor la ultima hotarîre a Consiliului Primariei. Într-adevar, nu se însela: huietul deveni asurzitor, ferestrele plesnira din cauza presiunii aerului si atunci vazu, aparînd din smog, de la mare departare, dar îndreptîndu-se vertiginos spre geamul sau, o imensa ghiulea cenusie. Venea, atîrnînd parca din neant, PENDULUL MUNICIPAL!!...